

lenkiekerij mislukt was door 't gebruik van mijn al te vluggen electrischen sluiters — die maar één snelheid had — zou ik nu mijn Goergen Centraalsluiters gebruiken, waarvoor ik echter een 3 M. lange gummislang met bal noodig had. De mijne was verweerd, versleten. Dus reed ik naar Zierikzee, om dit hulpmiddel voor dezen eenen keer van iemand anders te gebruiken. Doch niemand kon me helpen.

Ten laatste echter viel bij een mijner kennissen mijn oog op zeer dunne 2 M. lange glazen buizen en was ik uit den brand. Ik brak een paar dezer buizen in drieën, verbond ze met korte stukjes elastieken slang en bevestigde deze geïmproviseerde slang op den sluiters. In den bal geknepen, en de zaak werkte uitstekend. 't Moest wel, daar immers de glazen buizen geen steek meegaven en de luchtdruk dus veel beter voortgeplant werd dan bij een evenlange gummislang. Ik was dus gered, maar.... 't weer was veel minder geworden; regen en storm beide. Half vier in den namiddag klaarde het op; de zon kwam door. Ik ijldes naar het bosch en zat een half uur later al onder mijn bladerdak naar het goudmerelnest te turen. De gelegenheid was gunstig, daar nest

Fig. 1. Wielewaal bij 't nest.

Foto J. Vijverberg.

en naaste omgeving in de volle zonstonden. Na tien minuten had ik een opname. Ik zette een nieuwe plaat voor, doch ook schoofinder geworden, regen en

storm beide. Half vier in den namiddag klaarde het op; de zon kwam door. Ik ijldes naar het bosch en zat een half uur later al onder mijn bladerdak naar het goudmerelnest te turen. De g

en naaste omg
tien minuten
nieuwe plaat

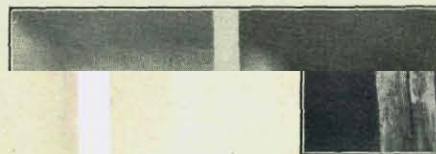

Fig. 2. Grauwe Klauwier.
Gefotografeerd met Telegraf 1.

Foto J. Vij

vogel zag zitten, wat gro
op den rug en met een tar

Fig. 1. Wielewaal bij 't nest.

Foto J. Vijverberg.

gelegenheid was gunstig, daar nest
geving in de volle zonstonden. Na
had ik een opname. Ik zette een

voor, doch ook schoofinder geworden, regen en
verder maar loopen. Mijn eene opname leverde
dan toch een draaglijke kiek.

's Maandags kwam er weer nieuw werk aan
den winkel. Een schooljongen zei me, dat hij
aan den dijk, waar hij de koeien moest halen,
avond aan avond op eenzelfde paaltje een
oter dan een musch, grijs op kop en borst, roodbruin
nelijk langen staart met zwarte veeren erin. Ik begreep

het: de Grauwe Klauwier. Ja, dien had ik al, doch niet zoo mooi als ik hem wenschte. 't Was dicht bij huis, zoodat ik 's namiddags na vier uur nog mooie kieken maken kon. 's Avonds al snelde ik er heen en de Klauwier begroette mij vanaf

Fig. 3. Kleine Zeemeeuw (*Larus canus*).

Foto J. VIJVERBERG.

het bewuste paaltje. De camera ging er voor en binnen een half uur had ik 2 opnamen, waarna ik naar huis ging. De kieken vielen me niet mee, waarom ik Dinsdagavond maar weer ging en weer 3 platen belichtte, die zeer scherpe negatieven gaven. De mooie vogel had daar zijn jachtgebied: een honderd meter lange uitgebaggerde sloot met de drooggevoerd modder nog op de kanten. Hierin scheen veel van zijn gading te zitten; aldoor schoot hij van zijn verheven zitplaats naar den overkant en kaapte daar iets weg, soms zulke groote brokken, dat ik aan een jong vogeltje dacht. Ik veron-

derstel echter, dat het van die dikke mestkevers geweest zullen zijn.

Ook heb ik nog enkele opnamen met de stereo-camera gemaakt. Het nest, dat zeer zeker in de doornstruiken in het naastgelegen weiland gezeten zal hebben, kon ik echter niet vinden.

Zaterdag 23 Juni, was het zeer mooi, zonnig weer, dat ik wilde benutten, om eens in de inlagen te gaan kijken. Ik was er dit seizoen nog niet geweest. Op den hil in de tweede inlage moest Canus (*Larus canus*) nog broeden, had de pachter me gezegd. Ik had dan ook gauw het nest gevonden, maar... met drie jongen, een dag uit het ei. De camera ging ervoor en ik maakte gauw in de hooge malvaplanen een schuilhok. Ik paste er wel op, de

jongen niet aan te raken, daar ze zeker het nest uit zouden gaan. Binnen een half uur had ik een der ouden bij de jongen en na weer een uur beide ouden tegelijk. Doch nu liepen de jongen, op den lokroep der ouders, het nest uit, zoodat ik ook

Fig. 4. Kokmeeuw (*Larus ridibundus*).

Gefotografeerd met Telecor. 1 : 6.3.

Foto J. VIJVERBERG.

opbrak en een Kokmeeuw ging nemen. Later ben ik nog wel enkele malen op den hiel geweest, doch bijzondere foto's, waardig, na al wat reeds in D. L. N. gereproduceerd werd, hierbij af te beelden, verkreeg ik niet meer.

Den volgenden Zaterdag, snikheet, zat ik weer eens, wat in lang niet gebeurd was, in mijn katoenen tent, midden op een aardappelveld.

Op den grond, liever erin, lag, tusschen de stengels van een aardappelplant, het nest van de Gele Kwikstaart.

't Was voor mij een nieuwe vogel, d.w.z. een, dien ik nog nooit gefotografeerd had. Ik stelde er dus veel prijs op, er een mooie foto van te verkrijgen en met het oog op het vele geel gebruikte ik kleurgevoelige platen. Ik zal hierbij niet lang stilstaan, doch me bepalen tot een kort bijschrift bij de afbeelding van dezen vogel. Behalve deze, verkreeg ik nog een viertal opnamen, waarvan drie mooie met de stereoscoop-camera.

Den dag daarop ging het weer naar de duinen. Als ik nog een Zilvermeeuw wilde kijken, moest ik er gauw bij zijn, daar er al jongen bij de vleet waren. 's Namiddags twee uur was ik in het duin en bij een nest van *Argentatus*, dat mij geschikt leek: twee aangepikte eieren en één jong, bezig zijn kluisters te verbreken.

Het contact kwam nàast het nest te staan, ook al, om den vogel staande te kijken en dan, om het jonge ding, als het middelerwijl tot zijn positieven zou komen, geen contact te doen bewerken. Om kort te gaan, binnen anderhalf uur tijds kreeg ik drie opnamen, twee staande vogels, bijna eender en prachtig, en één zittend, „en face” en dus plaatselijk onscherp.

Intusschen was het Juli geworden en snelde dus het seizoen ten einde. Als een vergoeding voor de vele zonlooze dagen kregen we, zou men zeggen, nog even een zomertje, als ik me zeker niet herinner. De hinder, dien ik van de warmte had, deed ik eerlijk gezegd, mezelf aan: in de namiddagen, die ik vrij had vanwege de hitte, ging ik naar de inlagen, of de duinen. 't Was nu ten minste goed, sterk licht en dan was 't wat mij betreft, beter buiten, in de brandende zon zelfs — mits ik vrij was in mijn bewegingen — uit te houden, dan binnenshuis. En zoo sjouwden we, de jachtopziener en ik, op die warme dagen, met de onhandige camera's door het mulle, heete zand, om strandplevier, dwergstern en vischdiefje op de plaat te

Fig. 5. Gele Kwikstaart.

Foto J. VIJVERBERG.

krijgen. Daar de kranten toch al elken dag sterfgevallen tengevolge van de warmte meldden, was ik op mijn manier toch voorzichtig en berekend. Ik vermoede me niet al te zeer en besteed af en toe een hoogen top, waar ik me de frissche zeewind door de haren liet spelen.

Ik kreeg de gewenschte opnamen en scherpe beelden op de negatieven, doch moest

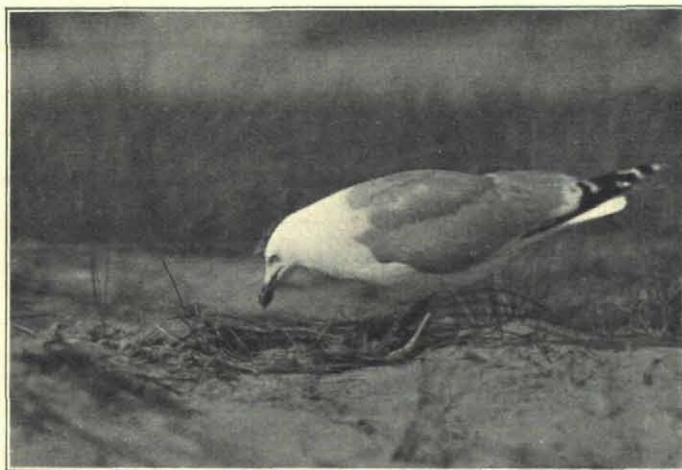

Foto 6. Zilvermeeuw. Gefotografeerd met Telegor 1:6.3.

Foto J. VIJVERBERG.

alle mogelijke bewerkingen met de platen aanwenden, om afdrukken te krijgen, die me aanstonden. De reflexie van het helwitte, door de zon geschroeide zand had veel kwaad aan de platen gedaan.

Hierna was ik in het duin klaar gefotografeerd en ging plassen en vaarten en slooten in mijn naaste omgeving inspecteren. Ik zou n.l. het in 1922 aangevangen werk: het fotografeeren van vogels langs den water-

kant, voortzetten. Nu dus het broed-seizoen zoo goed als ten einde was, maakte ik lange wandelingen en noteerde, waar ik Oeverlooper, Witgatje, Watersnip, IJsvogel e. m. a. aantrof, terwijl ik de slibrandjes langs het water afzocht naar sporen dezer gasten. Het liep echter nog aldoor tegen met het weer; het bleef ongestadig en buiig.

J. VIJVERBERG.

DE PLANTENGROEI VAN AMELAND.

III. DE BALLUMER DUINEN.

DEZE duinen te bezoeken en de streek ten noorden van Ballum door te trekken was ditmaal ons doel.

Langs den zoogenaamden Nieuwen weg, den hoofdweg, die in oost-westelijke richting door het eiland loopt, bereikten wij Ballum, eens in lang vervlogen tijden de zetel van de Heeren van Ameland. Het oude slot, waar ze verblijf hielden, is in 1829, als zoovele andere stinzen in Friesland, gesloopt. Een oude grafzerk op de begraafplaats, waarop een der leden van het geslacht der Cammingha's, de familie,